

og forskellige Kommuner paa Pladser i disse Sindsfygeanstalter, efterhaanden som de maatte blive ledige; men det er jo, som ofte bemærket, i højeste Grad ønskeligt, at Sindsfyge, om hvis Helbredelse der overhovedet kan være Spørgsmaal, saa hurtig som muligt komme ind paa en Sindsfygeanstalt. Medens jeg altsaa, hvad Udvalgets Endringsforslag under Nr. 1 angaar, ikke kan opfordre til at stemme derfor, kan jeg, hvad det andet Endringsforslag angaar, ganske tiltræde dette og skal slutte med at anbefale Lovforslaget i dets Helhed til det ærede Thing.

Ordføreren (Th. Nielsen): I de Bemærkninger, som den høitærede Justitsminister indlevede sit Foredrag med, og hvori han omtalte, om det var vigtigt eller ikke vigtigt at gjøre en saadan Anstalt til en Statsanstalt, sagde han udtrykkelig, at hvad, den første Del angik, nemlig at Staten kom til at udrede det, som nu udredes af Amtene, da kunde der i og for sig ikke være Noget at indvende derimod. Det var kun, forsaavidt som man tænkte paa, at Kommunerne skulde være rent frie for at betale noget af det, som de nu betale, at Faren efter hans Mening vilde indtræde, og han nævnte da udtrykkelig, at Kommunerne vilde være fristede til at sende deres Fattige bort, idet dette var den billigste Maade, hvorpaa de kunde anbringe dem. Den høitærede Justitsminister har selvfølgelig Beretninger fra slige Anstalter, hvorpaa han støtter den Mening, at noget Saadant har kunnet finde Sted for enkelte Kommuner's Vedkommende, men jeg vil da ogsaa antage, at det kun er for enkelte Kommuner's Vedkommende. Det er i det Mindste Noget, hvorefter jeg aldrig har hørt Tale i de Kredse, hvor jeg har havt Leilighed til at færdes, at Kommunerne have tænkt paa Sligt. De gjøre det kun, naar der virkelig efter deres Opfattelse er Grund dertil. Det kan være, at deres Opfattelse har været feil, men at de ligefrem af rent økonomiske Grunde skulde drives til at gjøre det, det vil jeg høist nødtigt antage. Smidlertid skal det indrømmes, at denne Fare kommer tilstede i større Grad, naar Anstalterne blive Statsanstalter, og en af de Ting, som maa tages under Overveielse, naar man skal gaa til en endelig Ordning, vil derfor selvfølgelig være, hvorledes man skal fikse sig ind de Ulemper og Faren, som kunne fremkomme herved. Det er imidlertid Noget, som i streng Forstand ikke ligger for for Dieblisset, og jeg skal derfor ikke nu indlade mig videre derpaa. Naar det ærede Medlem fra Rjøge (R. Pedersen), saavel som den høitærede Justitsminister, gjorde nogle Bemærkninger til Forslaget under Nr. 1, som gaar ud paa, at Kjøbstæderne skulle udrede $\frac{1}{6}$ af Afgiften, idet de begge have ment, at det var bedre, at vi bleve staaende ved det nu Bestaaende, fordi der jo saa snart forestod en Omordning, saa skal jeg dertil bemærke, at der

ikke overfor den Forbeling, som er foreslaaet i dette Endringsforslag, har været den Grund til at blive ved det Bestaaende, som der har været i andre Tilfælde, idet dette er et Forhold, som let kan overses, hvorhos der her er et Forhold tilstede, som hele Udvalget har været enigt om, at det i og for sig var uretfærdigt. Derfor har man ikke ment, at der var tilstrækkelig Grund til ikke at foretage, hvad der i Dieblisset kunde foretages uden at foruette Noget, og uden at Anstalten i mindste Maade blev standset i sin Virksomhed.

Da ikke flere begjærede Ordet, var Behandlingen sluttet.

Lovforslagets § 1 (se Tillæg A. Sp. 2317—18)

vedtoges uden Afstemning.

Forslag under Nr. 1 til § 2 af Udvalget:

Punktumet i sidste Linie efter „Regler“ udgaar, og der tilføjes: „med den Forskjel, at Kjøbstæderne til den ny Anstalt skulle udrede $\frac{1}{6}$ af Afgiften“.

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets § 2, med den vedtagne Endring saalydende:

De Pengesummer, der medgaa til Bygningernes Omdannelse, Indretning, Forsyning med Inventarium, til muligt Indkøb af Jordarealer, samt til, hvad der ellers maatte behøves for at sætte Anstalten i behørig Stand, forskydes af Statskassen, men forrentes med 4 pCt. og tilbagebetales denne efterhaanden i Terminer, som af Kongen nærmere fastsættes, ved en Eigning paa de i § 1 nævnte Landsdele. Eigningen foretages saaledes, at Beløbet fordeles lige mellem Nørrejylland og Ostjernerne med Undtagelse af Rjøbenhavn og derefter i enhver af de nævnte Landsdele lignes efter de henholdsvis i Pl. 13de Oktober 1847 § 3 og Lov af 20de August 1853 § 2 indeholdte Regler med den Forskjel, at Kjøbstæderne til den ny Anstalt skulle udrede $\frac{1}{6}$ af Afgiften.

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets § 3 (se Tillæg A. Sp. 2317—18)

vedtoges uden Afstemning.

Forslag under Nr. 2 til § 4 af Udvalget:

Paragrafen affattes saaledes:

„Ingen Sindsfyg kan optages paa Anstalten, forsaavidt han har været paa en af Landets almindelige Sindsfygeanstalter, medmindre den paagjældende